

חדשים מתוך הספר

רבי משה אריה

המזבז

מסכת חייו ופועלו במחיצת הרבי של
הגה"ח ר' יהודה לייב גרונוב ע"ה
מזכירו האישי של כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש

♦♦♦

חלק ראשון

החסידיים, ר' שמואל הלוי לויטין, סיפר כי באותו זמן היה ביחידות אצל כ"ק אדמו"ר הריי"צ. באותה יחידות אמר לו הרבי הריי"צ שחתנו הצעיר מתלונן בקשר להנהגת הצעירים משום שפעמים רבות עליו להמתין חמש או עשר דקות עד שיוכל להתחיל בתפילה.

כשומעו את הדברים נענה ר' שמואל ואמר: הרי מדובר על חמישה או עשרה רגעים בלבד. על כך השיב כנגדו הרבי הריי"צ: אינך מכיר את חתני. אצל חתני כל רגע הוא שנה. אם לוקחים ממנו חמישה רגעים לקחו ממנו חמש שנים. לקחו ממנו עשרה רגעים, לקחו ממנו עשר שנים.

מי שנרתם לעמוד לימינו של הרבי ולארגן מדי יום את המניין, לוודא שיהיו בו עשרה עונים ושכולם יעמדו בזמן הנקוב, היה הת' יהודה ליב גרונר. יחד עם אחיו הגדול ממנו, הרב יצחק דוד, היו השניים מאיישים את המניין ודואגים לתפעולו ותפוקתו, תמידים כסדרם.

ואולם לא רק בעת צרה וצוקה, אף בעידנא דחדוותא הייתה קרבתם של האחים גרונר גדולה לרמ"ש באותם ימים עד כדי מוחשיות פיזית. היה זה בשמחת תורה של אחת מאותן שנים, כשהרבי, כחתנו של הרבי הריי"צ, התאמץ לרקוד בכל כוחו, ואף למעלה מכוחותיו. מעת עת סומך היה הרבי את ידיו הקדושות על הנערים יהודה-ליב (לייבל) ויצחק-דוד (איצ'ה) ובתוך כך ממשיך לרקוד בעוז.

מעדויות נוספות שהתקבלו, וכן מסיפורי משפחתו, מתברר שהריל"ג היה כרוך אחר הרבי בשנים שקודם קבלת הנשיאות, ונהג

במשך שנים ניבטה דמותו של הריל"ג כניצבת באופן תדיר, קבוע ויומיומי במחיצת הרבי. הגיעו הדברים לידי כך שמראה פניו היה כנוף אנושי בלתי נפרד מתמונת הרבי. אינספור מעמדים ורגעים, קטנים וגדולים, ככל שמיקוד התמונה מתרחב מעט, אינך יכול שלא לראותו עומד בסמוך ככל הניתן אל הרבי. מאזין לכל הגה שיוצא מפה קודשו, לואט באוזני הרבי דברים, מליץ בין הרבי לבין העם בכל דבר קט כגדול.

הפעם הראשונה בה עמד הריל"ג, בעודו נער, לימינו של הרבי, הייתה בנסיבות עגומות, יותר משש שנים לפני קבלת הנשיאות. בכ"ף מנחם-אב תש"ד נסתלק לבית עולמו, אביו של הרבי, הגה"ק רבי לוי יצחק שניאורסאהן ע"ה, בעודו שוהה באלמא אטא, בירת קזחסטן, אליה הוגלה בידי השלטונות הקומוניסטים (לא לפני ששהה בתת-תנאים בעיר הגלות צ'יאלי במדינה זו, במשך כארבע שנים).

הידיעה המרה הגיעה אל הרבי בעודו עושה במחיצת חותנו, הרבי הריי"צ, בחצי כדור התחתון, סמוך ונראה לבית חיינו. במשך כל אחד-עשר חודשי התפילה לפני התיבה לעילוי נשמת אביו הגדול, עבר הרבי לפני התיבה במניין בבית המדרש הקטן, בקומת הכניסה של 770, באותם ימים בית מדרשה היחיד של עדת החסידיים, המכונה עד עצם היום הזה, הזאל' הקטן.

התפילה אמורה הייתה להתחיל בשעה תשע בבוקר (ולגירסא אחרת בשעה שמונה) ובהיותה מורכבת מבחורים צעירים בלבד, סבל המועד מאיחורים רבים. במכתב מיוחד ששיגר לימים (לשבועון 'כפר חב"ד') סיפר הרב גרונר כי המשפיע המפורסם, זקן

בתנאי שיהיה זה בזמנו הפנוי ולא על חשבון הלימודים.

התנאי הזה החזיק מעמד לתקופה קצרה. כעבור פרק זמן, קרא לו פעם הרבי, בעיצומו של ה'סדר'. ר' לייבל מצדו מצא לנכון להעיר כי סוכם מראש שלא יהיה זה על חשבון הסדרים אך הרבי האיץ בו לבוא עמו.

בחלוף עוד זמן מה נדבר הרבי עם ראש הישיבה, הרב מענטליק, וביקש וקיבל את רשותו הרשמית לקרוא לת' יהודה-ליב גרונו בכל עת מצוא. כשהרבי הודיע על כך לרב גרונו הצעיר נימק זאת הרבי באומרו כי הדברים שעל הפרק חשובים ביותר, אינם סובלים דיחוי וכי הרבה גופי תורה תלויים בהם.

על מנת שבכל פעם שבה ייקרא אל הרבי לא יעורר הדבר תשומת לב יתרה, העתיק הרב גרונו הצעיר את מקום מושבו בזאל הקטן ליד הדלת הראשית. כל אימת שנדרש הרבי לזמנו, היה פותח את הדלת לכדי חרך צר ומחווה באצבעו כלפיו. האות ניתנה ותוך רגע קט היה ר' לייבל מתייצב על משמרתו.

נתחמם עם כוס תה

בליל הושענא-רבה של אחת השנים איוותה נפשו הטהורה של הרבי לנסוע למחרת לאוהל ושאל את ר' לייבל: האם פעם הלכתי בהושענא-רבה לאוהל, ר' לייבל השיב בחיוב והרבי אכן נסע למחרת לאוהל הקדוש.

יצויין בשולי הדברים, כי בליל הושענא רבא היה הרבי משתתף באמירת התהילים בציבור בחצות הלילה בבית הכנסת אם כי

להיכנס אליו מפעם לפעם ובפיו שאלות שונות בלימודו. בתמונה נדירה, משנת תש"ז, שהגיעה לידינו, נראה הרבי יושב באירוע מסויים וסמוך אליו עומד הנער בן ה-16, הת' יהודה ליב גרונו.

עמוד לימיני

הקשר עם הרבי התמסד בלילה אחד בשנת תש"ט. היה זה כתום סדרי הלימוד בישיבה, בעוד לייבל, נער שטרם מלאו לו עשרים, שוקד על תלמודו. בפתח ה'זאל' הקטן נראתה דמותו של הרבי שכונה אז בפי כל, הרמ"ש. תוכל להתלוות אליי לחדרי, שאל הרבי את הבחור המופתע. הלה השיב בחיוב ותכף הצטרף לרבי.

כשהשניים נמצאים בתוך החדר, לא לפני שנסגרה הדלת בעדם, הטיל הרבי לראשונה על הריל"ג את תפקיד חייו. יש לי, כך אמר הרבי, עומס גדול בעבודה ואין בידי הזמן הדרוש להקדיש תשומת לב לעניינים נוספים שמוטלים עליי. הרבי הציע לו אפוא שיעמוד לימינו ויסייע בידו בעבודתו השוטפת, שכרוכה הייתה אז בעיקר בהוצאתם לאור של ספרים שונים, ההדרתם והכנתם המדוקדקת לדפוס.

ר' לייבל, לפי עדותו שלו המופיעה הן ביומנו והן מפי חסידים ששמעו ממנו את הדברים קרוב לשעת מעשה, הרהיב עוז ושאל אז את הרמ"ש: מדוע הנכם מטילים תפקיד כזה על נער בן 19. הרבי לא הגיב על כך ואך הציע כי ייטול על עצמו את התפקיד לשלושה חודשים ולאחריהם תתגבש דעתו אם מבקש להמשיך בכך. תגובת המזכיר המיועד הייתה כי הוא נכון לעשות זאת

שם כל כך הרבה זמן, תמה הבן באוזני אביו. התשובה שקיבל הייתה סתמית ולא מפרטת. הסדר הוא, גילה המזכיר אך טפה, שמגישים את הפתקים לרבי והרבי עונה עליהם תוך כדי קריאה. בנוסף, עליי לעזור לרבי לסדר את החדר.

במשפט האחרון מקופל 'סדר עבודה' שלם ומורכב שיכול היה לארוך שעות על גבי שעות. חדרו של הרבי היה מלא בספרים, חוברות, קונטרסים ומכתבים שנשלחו אל הרבי מכל רחבי תבל. הרבי היה מורה איפוא למזכירו בהכוונה אישית ומדוקדקת, מה להשאיר בחדר, מה להוציא מהחדר ומה להעביר לספרייה.

הנה תגלית מעניינת שמספרת, בין היתר, על אחת ההזדמנויות בהן ראה הריל"ג את רשימות הקודש של הרבי, בעיצומן של שנות האורה והטובה, זמן רב לפני שהתגלו והופיעו לאור עולם לאחר ההסתלקות.

בשנת תשל"ז, לקראת ביקורו של ראש הממשלה מנחם בגין בהיכלו של הרבי, נדרש סידור מקיף של החדר. הרב גרונר הכניס לתוך החדר שני בחורים שנדרשו להסתער על ערמות הספרים והניירת ולהשליט בהם סדר. 40 ארגזים מלאי ספרים, חוברות וניירת הוצאו אז מחדרו הקדוש של הרבי והועלו לספרייה.

אחד הבחורים, היה בנו של המזכיר, ר' מנחם-מענדל גרונר, שמספר: "כתום המלאכה, אמר לנו הרב גרונר: אראה לכם משהו, כשכר על פועלכם". באומרו זאת הצביע על אחד המדפים (על השידה שעומדת בפינת הלחדר מצד ימין של השולחן) שבו היו מונחות כמה מחברות של רשימות הרבי.

לא היה מסיים עם הציבור. כששליח הציבור היה מסיים, לאחר הקדיש האחרון, היה הרבי עולה לחדרו ונכנס לסוכה הקטנה וממשיך לומר תהילים בקול וובנעימות. הרב מנחם מענדל גרונר מספר כי הוא עצמו זוכר כי בליל הושענא רבא תנש"א ישב הרבי בסוכה, בעוד גשם עז ניתך ארצה, והרבי אמר תהילים בקול.

שח הרב מנחם מענדל גרונר: בשנת תשי"ב נסע הרבי בהושענא רבא לאוהל. באותה עת היה אבי נוסע עם הרבי לאוהל. זה היה בטרם התמסד המקום שבו היה הרבי שוהה. לא הוקם שם החדר המיוחד וכמובן שלא השולחן והמעמד ששירתו את הרבי בעת שהותו הארוכה במקום. כל אותה עת, במשך שעות, היה אבי עומד ליד הרבי ומחזיק בידיו את שקי הפ"נים, חרף המאמץ הרב שהיה כרוך בכך (בשנים מאוחרות יותר חדל ללוות את הרבי לאוהל, לאחר שהרבי אמר לו כי לנוכח העבודה הרבה המוטלת על כתפיו כמזכיר, עדיף שיישאר ב-770).

לדברי הבן, בנוסף למאמץ הניכר והכואב שהיה כרוך בכך, במקום שרר אז קור מקפיא. בשובם מהאוהל, אמר הרבי לר' לייבל: "קום זיך אנעווארמען מיט א גלאז טיי". הבה נתחמם עם כוס תה. ואכן הרבי ומזכירו ירדו יחד לסוכה ושתו כוס תה.

מחבואן של ה"רשימות"

הרב מנחם מענדל גרונר, בנו של מזכיר הרבי, חישב ומצא כי בשנים האחרונות (שנות הממ"ם), בהם אביו היה מגיש לרבי את הפתקים, מדי יום ביומו שהה בחדרו של הרבי שש שעות במצטבר. מה אתה עושה

לוחשים לרב גרונר כי יש להם יום הולדת. תוך כדי הושטת הדולרים לרבי, היה הרב גרונר אומר לרבי משפט קצר ("לבחור יש יום הולדת") והרבי היה מעניק לעובר דולר נוסף ומברכו. וכהנה רבות מספור. יודגש, כי הכל היה בהוראתו הישירה של הרבי שביקש מהריל"ג שיעמוד בסמוך כל עת חלוקת הדולרים לצורך כך.

בדומה לכך מסביר ר' שניאור הלפרין, שהיה עוזרו האישי של הריל"ג: "אתאר את המצב בחלוקת הדולרים ובפרט בשנים תש"ג, תנש"א ותשנ"ב, בהן החלוקה התארכה שעות רבות עד לשעות הערב. החלוקה נמשכה עד שכל האנשים נשים וטף עברו וקיבלו את השטרות לצדקה. ראינו את מסירות הנפש של הריל"ג שעומד כל הזמן ללא הפסקה, צמוד לרבי, מניח ומקדם את השטרות על השולחן קרוב כדי שיהיה נוח לרבי ליטול את השטרות; מנווט ומציג לרבי את האנשים שעוברים לפניו; תופס ומרים יד של ילד או תינוק קטן כדי שיקבלו מהרבי לידיהם את הדולר, מסביר וחוזר ומתרגם עם שימת לב מיוחדת את דברי הרבי כשאדם לא מבין מה הרבי אמר לו, בו בזמן דואג שימהרו את התור ואנשים לא יתעכבו מידי ליד הרבי ושלא יתבזבזו אף רגע פנוי אחד".

בנו של הריל"ג, ר' מנחם-מענדל גרונר, מספר את אשר שמע מפי אביו: "חלוקות הדולרים שהתקיימו באמצע השבוע, בבית הכנסת הגדול של 770, עם חזרת הרבי מהאוהל, התאפיינו בכך שהרבי ביקש מאבי הריל"ג קודם החלוקה: תוודא שלא מעכבים אותי בעת החלוקה. ולכן הריל"ג לא אפשר לאיש להתעכב ליד הרבי, כפי שניתן לראות בסרטי הווידאו מאותן חלוקות. שונות היו

הרב גרונר אמר שאלו רשימות פרטיות שרשם הרבי לעצמו לפני שנים רבות. "הרבי לא רוצה שיראו זאת אך מדי פעם מראה לי מה שכתוב כאן", סיפר אז הרב גרונר. לאחר האירוע המוחי שפקד את הרבי בכ"ז אדר"תשנ"ב, כשאנשי הצוות הרפואי והסיעודי הרבו להיכנס לחדר - הכניס הריל"ג את המחברות הללו למגירה התחתונה בשידה שעמדה מימין לשולחן של הרבי וכיסה אותן בניירת לבל תשזוף אותן עין זרה.

הרה"ח ר' צבי טלזנר מספר כי "היו כמה פעמים שהרבי ביקש מר' לייבל לצלם דברים שונים מתוך מחברות הרשימות. הרבי עקב וידיא אישית שהמקור יוחזר למקומו".

בשנים מוקדמות יותר, הרבי עצמו היה נוטל חלק במלאכת הסידור. כך, למשל, מספר ר' צבי טלזנר כי לפני היחידות של שניאור זלמן שז"ר, בעיצומה של כהונתו הרמה, "במו עיניי ראיתי כיצד הרבי ור' לייבל מסדרים ארגזים של ספרים בתוך חדרו של הרבי. מדובר היה בעשרות ארגזים".

עדיי ראה מספרים כי באותה עת נצפה מזכירו של הרבי מוציא מחדרו הקדוש את מקלות ההליכה ששימשו את כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע, את מקלו של הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב ובידו השנייה 'ספר נביא' ישן מקלף, שבו קוראים בקהילות אשכנז את ההפטרות.

בעת חלוקת הדולרים

הרבנית גרונר מעירה את תשומת הלב לערנותו החדה של הרב גרונר בעת חלוקת השטרות לצדקה בימי ראשון. אנשים רבים, בעיקר בחורים, לא העזו לדבר עם הרבי והיו

שקודם חתונתם, זכו לצקת מים על ידיהם לתפילה נשגבת זו, מאותו ברז ובאותו כיוור בו נטל הרבי ידיו הק' בחג הסוכות, ועומד ניצב עד היום במשרדו של הריל"ג.

ביקורו של הרב קרליץ

יומנו של הריל"ג מיום י"ז באדר תשכ"ו, הפותח את הפרק "ואהיה אצלו שעשועים" בכרך הראשון של ספר 'המזכיר' שיופיע בימים הקרובים, גדוש בגילויים מפעמים שמעולם לא נשמעו, ביטויים נוראי הוד ודו-שיח מופלא ביותר בין הרבי למזכירו.

בתחילת היומן מציין הריל"ג פרטי טכני שגרתו: "בשעה 6:45 טילפן (הרבי) אל בנימין קליין וביקש שיברר אצלי אם אני יכול להיות שם בשעה 7:30 כדי להכין את המכתב (ככל הנראה מדובר אודות מכתב כללי שהכין הרבי באותם ימים). נכנסתי בזמן ושאלתי על דבר אופסט (כלומר, הרבי התעניין אודות הדפסת המכתב) ואמר שנצטרך 50 או 100 מכתבים, בטח כדאי לעשות כזה, אבל צריכים אפילו לעשות עוד, כיוון שיחטפו את המכתב".

אחר כך, כותב הריל"ג, "כשהייתי במשרד העליון (כוונתו למשרד בבניין המשרדים, 788, בו היה שוהה כמחצית היום בשנים ההן, במסגרת עבודתו מטעם הרבי בקה"ת), הרבי קרא לי שאבוא ומסר לי תיקונים במכתב. כשעה אחרי שהכנסתי את המכתב הרבי טלפן אלי, ואמר: האם אפשר שתתקתק שוב את המכתב כיוון שיהיה מהדורה בתרא וביקש שיהיה באופן שיהיה על עמוד אחד". כאן מסתיים הפרט ה'טכני' בעבודתו של הריל"ג המתואר ביומן, ומכאן והלאה מתעד

לחלוטין החלוקות ביום ראשון, בהם הרבי איפשר והסכים לקהל להתעכב ולשוחח עמו".

מסיים ר' שניאור הלפרין:

"כשהגיעו אישים מסוימים שזכו שהרבי מקרב אותם במיוחד, ראינו על הריל"ג את מאור פניו וההתענינות מה הרבי כעת יגיב כשהם יעברו בידעו שלרבי יש נחת ושמחה לראות את האישים האלו שעוברים על פניו (כפי שיתואר בפרק 'תל תלפיות' בכרכים הבאים)".

סוכתו של הרבי

מספר ר' יוסף יצחק גרונו: "בשנת תשמ"ז בנו עבור הרבי סוכה נוספת על הסוכה הידועה הניצבת סמוך לדלת הראשית של 770. הסוכה החדשה הוקמה צמוד לפתח הכניסה הצדדית, דרכה היה נכנס הרבי ל-770, סמוך לחניית המכונית של הרבי. לכן, במהלך חג הסוכות ובעוד יומי דפגרא רבים נמנע מאבי המזכיר לשהות זמן ממושך במשרד המזכירות והוא נשאר שעות רבות בעמדת המשרד הפנימי החדש סמוך לגן עדן התחתון כדי לסייע לרבי בקרבת מקום".

משרדו של הרב גרונו, התקדש בקדושה מיוחדת, כאשר בחג הסוכות בשנים תנש"א תשנ"ב תשנ"ג תשנ"ד שימש משרדו זה שליח גן עדן התחתון כסוכתו הפנימית של הרבי. בסוכה זו שהה הרבי שעות רבות בימים ובלילות במשך שבעת ימי החג.

גם שנים רבות לאחר ג' תמוז תשנ"ד, החתנים הרבים שקיבלו מהריל"ג את סידורו הקדוש של הרבי לתפילת מנחה המיוחדת

ענה: שם משפחתי קרליץ. אותו חסיד דאג שיעבירו לרבי מסר שקרליץ נמצא פה בהתוועדות. כשהרבי שמע זאת ביקש שיכבדו את קרליץ לשבת בשורה הראשונה מאחורי הרבי על בימת ההתוועדות" (יצויין, כי מזווית הפרשנות של ר' שמואל, נראה שהרבי ביקש שיעלו את אביו לבימה; אך על-פי הבנתנו מתוך יומנים אחרים של הריל"ג מאותה תקופה, בהם מסופר שהרבי תמה מדוע "ועד המסדר" לא העלה לבימת ההתוועדיות אישים מסוימים - ייתכן שהוא הוזמן לבימה על-פי בקשת "ועד המסדר" ולא עפ"י בקשת הרבי).

ממשיך ר' שמואל: "אבי סיפר כי לאחר שהתמקם על בימת ההתוועדיות, התפעל לראות כי אף שהרבי שתה הרבה משקה בעת התוועדות - בכל זאת דיבר בלהט בענייני תורה ולמדנות, בש"ס ובפוסקים שעות על גבי שעות. בין השיחות, ביקש הרבי מאבי שיאמר לחיים והרבי אמר לו "זאגט אין משפחה אז זיי קענען שייקן דא די ספרים" (תגיד במשפחה שהם יכולים לשלוח לפה את הספרים). לדברי הבן, כוונתו של הרבי הייתה שמשפחת קרליץ מבני ברק יכולים לשלוח לרבי את הספרים של החזון איש שהם מוציאים לאור (שוב, מדובר בהבנתו של הבן ר' שמואל, וייתכן שכוונת הרבי הייתה לספרים אחרים).

למחרת ההתוועדות כשסיפר הרב שמריהו קרליץ להרב גוסטמן את התרשמותו והתפעלותו מגאונותו של הרבי אמר הלה כהאי לישנא: "ער איז נאך גרעסער פון ר' שמעון". כלומר, הרבי עוד יותר גדול מהגאון הגדול ר' שמעון שקאפ (מגרודנא).

הריל"ג את דברי הרבי אליו בחדרו הק', כפי שיפורט להלן.

תחילה נקדים: הרב שמריהו יוסף קרליץ, היה אחיינו של החזון איש. הוא ייסד את כולל חזון איש בבני ברק ומשנת תשט"ו כיהן כרבה של בריסל בבלגיה. לאחר מכן כיהן ברבנות בעיר טורונטו שבקנדה ובקהילות נוספות בארה"ב.

בשנת תשכ"ה קבע את ביתו ברחוב מונטגומרי שבשכונת קראון-הייטס. הוא התגורר במשך שנה ויותר בשכונת המלך, עד שהחלה הנטישה ההמונית מהשכונה (מלבד חסידי חב"ד שנותרו בשכונה בציווי הרבי; ראו על כך בהרחבה בפרק "בכל צרתם לו צר" בכרך זה). הוא נהג להתפלל בשיבת "נצח ישראל רמיילס" בראשות הרב ישראל זאב גוסטמן (שכיהן כראש הישיבה ב-770 משנת תש"ו למשך ארבע שנים), ששכנה ברחוב איסטערן פארקוויי פינת אולבני, סמוך לישיבת 'חובבי תורה'.

מספר בנו הבכור, הרב שמואל קרליץ מלייקווד ניו ג'רסי (בראיון לחברי המערכת של ספר זה): "אבא היה מקורב לרב גוסטמן ונהג להתפלל אצלו בישיבה. וככל הנראה, בהשפעתו, החליט אבי להיכנס ל-770 להתוועדות של הרבי בפורים תשכ"ו. אבי היה דרשן גדול ובקיא בהרבה ספרים ולפיכך בער בו הצימאון לחוות התוועדות אצל הרבי".

ממשיך ומספר הבן ר' שמואל: "אבי סיפר לי, כי בלכתו בחג הפורים על שדרת איסטערן פארקוויי, החליט להיכנס ל-770. היה זה בעיצומה של ההתוועדות. אבי עמד בצד. אחד החסידים שאל אותו לשמו והוא

ובעברית - לידו עמד האדמו"ר מזדיטשוב ר' אשר ישעיהו משכונת בארא פארק ובאמצע השיחה החליף הרבי עמו מספר מילים באידיש. יחד עם הרב סיראט הגיע ה'פרעזידענט' של הקהילה הספרדית בניו יורק המתגורר במנהטן. אליהם התלווה הרב צבי הירש חיטריק מנכבדי שכונת קראון הייטס.

בזמן השיחה עמדו כולם על השולחנות מסביב, ובכלל המחזה ה' מרהיב".

יומנו של הרב גלזמן מתאר את ביקורו של הרב סיראט ב-770.

הרב משה יהודה קוטלרסקי שיחי' - סגן יו"ר המרכז לענייני חינוך ומנהל כינוס השלוחים העולמי, מספר בראיון לעורכי הספר את אשר אירע בהמשך לביקור זה:

"בתום שיחתו עמם, ליווה הרבי את הרב סיראט עד לדלת הראשית של 770. לאחר שהוא יצא לדרכו, הרבי נכנס לחדרו הקדוש.

חלפו כמה דקות, ולפתע הריל"ג יצא מגן עדן התחתון. באותה עת עמדתי ליד ה"מרכז" - משרד ה"מזכירות" - הסמוך. והנה הריל"ג פונה אלי ואומר: "יצאתי כעת מהרבי, והרבי הביע את רצונו הקדוש שנציגות של חסידי חב"ד תיסע מחר לביקור גומלין אצל הרב סיראט באכסנייתו בניו יורק".

ואז הבהיר הריל"ג: "יש לי שליחות מיוחדת עבורך. הרבי ביקש שאתה הוא זה שתיסע לביקור אצל הרב סיראט, יחד עם חסיד נוסף. אך עדיין איני יודע מיהו החסיד שאמור להצטרף אליך".

הבן ר' שמואל מוסיף ומספר שאביו הביע בפני ראשי הישיבות בניו יורק ובלייקווד את התרשמותו העמוקה מהתוועדות ואת גודל התפעלותו מהגאונות והלמדנות של הרבי.

יומיים חלפו מאותה התוועדות, וביומנו של הריל"ג אנו מוצאים דו-שיח מרתק בין הרבי למזכירו אודות ביקורו של האורח בהתוועדות. וכך מספר הריל"ג ביומנו מיום "ז' אדר תשכ"ו:

"בהיותי בהיכלו, דיבר איתי אודות כמה וכמה עניינים. ע"ד (הרב) קרליץ שהיה בהתפעלות והנ"ל אמר שמעולם לא ראה צדיק כזה גדול ולמדן כזה גדול כמו הרבי - שאל הרבי: איפה היה לומדות בהתוועדות?". הרבי התעניין אצל מזכירו איזו לומדות גילה האורח בהתוועדות פורים תשכ"ו בה נכח. "אמרתי: אולי בעניין שביעית ויובלין. וכ"ק אד"ש אמר לי: אולי בעניין סמיכת פרשת זכור לפורים (ראו בארוכה, תורת מנחם חמ"ו ע' 137 ואילך) ואמרתי שבכלל מזה שהרבי דיבר הרבה שעות וציטט מש"ס וראשונים, מזה הבין הלמדנות של הרבי". על כך הגיב הרבי בנוקבו בשם של רב אחר ואמר: "אבל הוא סובר שאינו ראייה" והריל"ג מציין: "וצחק באומרו זה".

שליחות עם הרב קוטלרסקי

הרב מרדכי גלזמן - שליח הרבי בריגה לטביה - כותב ביומנו: "ביום א' כ' סיון תשמ"ה נסע הרבי לאוהל וחזר בשעה 9:20 בערב.

"בסיום תפילת ערבית פנה הרבי להרב שמואל סיראט, רבה הראשי של צרפת, ושוחח עמו משך זמן ארוך בשפה הצרפתית

ולא בסגנון של כתיבה. אולם אז אמר הרבי לר' יהודה-ליב גרונר את המשפט המפתיע הבא: "גיע הזמן ואגיה את השיחה". ואכן, כעבור עשר שנים, הגיה הרבי את ההדרן לכבוד סיום המחזור הראשון של לימוד הרמב"ם, אך בצורה שונה לחלוטין מהצורה בה הוא נכתב 10 שנים לפני כן.

על פי עדותו של הריל"ג, לאחר שהרבי הכריז על תקנת לימוד הרמב"ם, שאלו הריל"ג, כיצד תתבצע החלוקה של הלימוד היומי בכל המסלולים. הרבי בתגובה כתב על דף כיצד ניתן לסדר את המורה שיעור, הן במסלול של שלושה פרקים ליום והן במסלול של פרק אחד ליום. הרבי הוסיף ושוחח בענין זה עם הריל"ג גם בימים הבאים, עד להתגבשותו של מורה שיעור מסודר. בפתח דבר של ה"מורה שיעור" שיצא לאור ע"י ועד להפצת שיחות באותה שנה, והוגה ע"י הרבי, מופיע שהחלוקה בוצעה ע"י הרבי.

במהלך הכנתו של המורה שיעור לדפוס עלו תהיות ושאלות שונות שעליהם ענה הרבי לפרטי פרטים. לפנינו מכתב מאחד הימים שלאחר ייסוד תקנת לימוד הרמב"ם, ובו שואל הריל"ג את הרבי בנוגע ללימוד הרמב"ם בתשעה באב שחל בשבת, עם מענה הרבי בכתב ידו הקדוש (הצילום מצורף לכתבה זו). וכך שואל הריל"ג את הרבי:

"בקשר לחלוקת ס' הרמב"ם למשך שלש שנים. בשנת תשמ"ה חל ט' באב בש"ק ונדחה ליום א'. דברו עם הררזש"ד שי (הרב זלמן שמעון דבורקין, מי שהיה באותה תקופה רבה של שכונת קראון הייטס ונפטר כעבור פחות משנה), ואמר שע"פ הלכה אין ללמוד השיעור באותו שבת והצעתו שבערב שבת קודש ילמדו חצי פרק משיעור דבשבת

וסיים הריל"ג: "המתן כאן, עד שאכנס שוב לרבי ואדע מי אמור להצטרף אליך".

הריל"ג נכנס שוב לחדרו של הרבי. כעבור זמן קצר הוא יצא ואמר לי: "הרבי ביקש שאני אצטרף אליך לביקור".

הביקור התקיים למחרת, יום ב' כ"א סיון בשעת צהריים. באותו ערב, לאחר שחזרו ל-770 והריל"ג כבר הספיק להיכנס ולדווח לרבי על פרטי הביקור - סיפר הריל"ג לרב קוטלרסקי שהרבי התעניין אצלו לפרטי פרטים אודות הביקור והדו-שיח בין הרב קוטלרסקי להרב סיראט.

הכנת המורה שיעור לתקנת לימוד הרמב"ם היומי

באחד הימים בשנת תשד"מ, ניסה הרב יוסף הכט, רבה של אילת, להשיג את הריל"ג, כדי להכניס שאלה חשובה אל הקודש פנימה. למרות חיוגים חוזרים ונשנים לא התקבל מענה. רק כעבור שעות רבות, ענה לו הריל"ג, והתנצל: "היום שהיתי זמן ממושך בחדרו של הרבי, לצורך סידור המורה שיעור של לימוד הרמב"ם היומי". היה זה זמן קצר לאחר ההכרזה על תקנת לימוד הרמב"ם היומי, שייסד הרבי והכריז עליה ברבים באחרון של פסח תשד"מ.

במאמר המוסגר, ב"ט כסלו תשל"ה ערך הרבי את סיום הרמב"ם הראשון. היה זה שנים רבות לפני ההכרזה על תקנת לימוד הרמב"ם. כמה מתלמידי הישיבה המרכזית בכפר חב"ד (ובראשם הת' שבתאי סלבטיצקי) הכינו את השיחה עם מראי-מקומות וביקשו מהריל"ג שיכניס לרבי להגהה. הרבי עבר על השיחה והגיב: כתבו את זה בסגנון של אמירה

לא אחת ולא שתיים זכה ר' לייבל לשמוע באופן בלתי אמצעי הדרכות אישיות מפה קודשו של הרבי. כמו באותו ערב פסח בשנת תשי"א, בשנה הראשונה לקבלת הנשיאות. אחר חצות היום יצא הרבי לטבול במקווה וביקש מר' לייבל להתלוות אליו על מנת להטביל טס כסף חדש שקיבל הרבי, עבור ליל הסדר. בהגיע הרבי לבית הטבילה הורה לר' לייבל שייכנס תחילה לטבול את הטס. כמה פעמים? שאל ר' לייבל, והרבי השיבו: שלוש פעמים.

סיים ר' לייבל להטביל את הכלי ויצא. נכנס הרבי לטבול.

משיצא הרבי, פנה למזכירו ואמר לו: בטח תרצה לטבול במקווה שלי. השארתי עבורך מגבת (הרבי היה נכנס למקווה עם שתי מגבות). ומסתמא תרצה לדעת איך צריך לטבול. יש כמה דעות על מספר הפעמים שצריך לטבול. הדעה המקובלת היא - תשע טבילות בסדר הזה: פשוט, דג, פשוט, שלוש פעמים.

ר' לייבל רצה ללוות את הרבי ל-770 ורק לאחר מכן לשוב ולטבול. הרבי לא הניחו באומרו: אלך לבדי ואתה טבול כעת, כדי שלא יהא הפסק בין טבילתי לטבילתך.

בשנים מאוחרות יותר התייחס ר' לייבל למספר הטבילות שנהג הרבי עצמו לטבול וכה סיפר: "עמדנו מאחורי הדלת ושמענו את הרבי טובל עשרות פעמים". פעם, כשיצא הרבי מבית הטבילה, שאל את ר' לייבל: כמה טבילות טבילתי? נקב ר' לייבל במספר מסוים והרבי הגיב: החמצת כמה טבילות.

ובמוצאי ט' מנ"א (הינו, במוצאי הצום), ילמדו חצי השני וגם הפרק דיום א' י' מנחם-אב. והוסיף שבכדי שגם בשבת הנ"ל ילמדו בס' הרמב"ם - אולי כדאי שילמדו פרק מהל' תעניות. האם נכון הנ"ל ולסדר כן בהמורה שיעור?"

הרבי עונה על השאלה בכתב יד קודשו: "בנוגע 1) להש"ק - הערה שישאלו רב. 2) ליום א' - ללמוד בלילה, לאחרי הבדלה."

"מדוע אינך משתתף בחתונה"

באחת השנים השיא החסיד הנודע, הרב אברהם שם-טוב, השליח הראשי לפלדלפיה, את בנו. הרבי עצמו כמובן לא הגיע לשמחת החתונה, כדרכו שלא להשתתף בשמחות כלולות. הריל"ג מספר כי כשנכנס הרבי לתפילת ערבית, פנה אל ר' לייבל באומרו (נוסח הדברים המדויק אינו מופיע אלא התוכן בלבד): לכאורה מה אתה עושה כאן? לא די בכך שאני לא יכול להשתתף בחתונה, אני צריך לגרום שבעטיי גם אתה לא תשתתף? הזדרז אפוא להשתתף בחתונה. יש לציין, כי באותו ערב, כשהמזכיר ר' חיים יהודה קרינסקי הסיע את הרבי לביתו, שמע אף הוא מהרבי התבטאות בסגנון זה.

"תשאל את לייבל גרונר"

המשפיע החסידי הנודע, ר' ראובן דונין ע"ה סיפר: "כשהייתי אצל הרבי לפני החתונה, שאלתי את הרבי: האם ללבוש סירטוק משי אחר החתונה? הרבי השיב: תלוי איך אתה מרגיש. כשהמשכתי לנדנד, אמר לי הרבי: תשאל את לייבל גרונר, הוא יודע טוב מנהגים. וכך עשיתי".

מענטליק; ראש הישיבה ב-770), ומשה (אחיו של הריל"ג), שיכנסו אליי בשביל מתנות לאביונים (הם היו שליחיו של הרבי לחלוקת מתנות לאביונים במשך שנים רבות)."

לאחר מכן, מתפתחת שיחה מרתקת בין הרבי למזכירו בנוגע למאמר אודות הרבי וליובאוויטש שצפוי להתפרסם במגזין היוקרתי 'טיים', וממנה אנו מקבלים הצעה לשורת הוראות והדרכות של הרבי בכל הנוגע לפרסום כתבה, בפרט כשמדובר במגזין יוקרתי ונפוץ.

"ספרתי לרבי, ע"ד המאמר ב... ועל-דבר (מגזין) ה'טיים' שאל אותי הרבי, איזו תמונה נתתי". כלומר, הרבי התעניין לדעת איזו תמונה שלו עצמו תתפרסם במגזין.

"אמר לי הרבי: אם נותנים (תמונות) - צריכים לתת את התמונות המתאימות! וביקש ממני הרבי להראות לו את התמונות (הצפויות להתפרסם במגזין). הראתי לו, אך לא הוטב בעיניו. ואמר: יש כאלו שלא מתאימים בכלל, ואמר שהתמונות האלו אינן מתאימות. ביקש ממני להראות עוד תמונות, אך כולם לא הוטבו בעיניו". למעשה, הרבי הביע אי שביעות רצון מכל התמונות שהציג המזכיר בפניו. מכאן אנו למדים את גודל האחריות שמייחס הרבי לכל פרט ופרט.

ממשיך הריל"ג לתאר: "ואחר-כך לקח את הלוח של 'תורת-אמת' ואמר שזהו מתאים. אם זוהי התלויה בבית אמי ששם הוגדל, שזהו טוב". כלומר, הרבי הצביע על התמונה שמוצגת בלוח השנה של ישיבת תורת-אמת כזו המתאימה להתפרסם גם במגזין ה'טיים'. הרבי גם ציין שתמונה זו תולה בהגדלה בבית אמו, הרבנית חנה ע"ה.

דיון מיוחד בין הרבי לבין רופאיו, כשמזכירו הנאמן בתווך, אודות מספר הטבילות שנוהג הרבי לטבול בעת היטהרות - נערך בחדרו הקדוש של הרבי בימים שלאחר התקף הלב בשנת תשל"ח (ראו תיאור מפורט על כך, מתוך יומנו האישי והגדוש של הריל"ג מאותם ימים, בפרק 'חדרי הלב' בספר זה).

באחת ההזדמנויות הרהיב ר' לייבל עוז ושאל את הרבי כיצד ניתן לדעת מה התשובה והדרך הנכונה לעשות לאחר שיוצאים מתפילה ב'אוהל'. בשאלה זו כמו ניבא ולא ידע מה ניבא כי יום יבוא והשאלה תהפוך לרלוונטית לכל חסיד באשר הוא. בתשובה סיפר לו הרבי כי בעצמו שאל שאלה זאת את חותנו, הרבי הריי"צ, שלימדו שהמחשבה הראשונה שעולה במוח לאחר היציאה מהאוהל, היא היא התשובה הנכונה.

כתבה ותמונה במגזין 'טיים'

לפנינו תיאור נדיר, ארוך ומרובה בפרטים, מפורים תשי"ז. וכך כותב הריל"ג ביומנו:

"אחרי התפילה והנחת תפילין ביקש ממני להכניס המשלוח מנות. לקח הבקבוק משקה ושאל אם זה מה ששותים? אמרתי ששותים סוג זה בכל התוועדות. ואמר לי: למה צריכים דברים חדשים, למה צריכים לקחת בקבוק אחר. נו... שיהיה כך. חיכה כמה רגעים אח"כ אמר, נו, תיקח ותחלק את המשלוח מנות: קווינט הוא כהן הרי הוא נמצא פה עכשיו. ר' שמואל (לויטין) הוא לוי, ו(הרב) חדקוב - ישראל. ורמז שאקח את המשלוח מנות והביט עליי איך אני לוקח אותם ואח"כ אמר לי לקרוא לכך (הרב) משה פנחס כץ, הגבאי הראשי של 770), מענטליק (הרב מרדכי

ע"ד קריאת התורה, הביט עלי הרבי ושאל אם כבר אוחזים בקריאת התורה ועניתי: כן. אחר-כך שאלני מה קרה הלילה עם ק. (שמו המלא שמור במערכת).

כאן עוצר הריל"ג ביומנו, וכותב במאמר המוסגר את אשר התרחש בלילה הקודם:

אתמול בלילה בשעה 10:40 לערך הייתה הפסקה ביחידות, כי אלו שצריכים להיכנס - טרם הגיעו. ובינתיים נכנס חדקוב עם הפתקאות. בינתיים התקבצו אותם אנשים שאיחרו ל"יחידות", וביניהם גם ק. עם זוגתו שתחי'.

כשיצא הרב חדקוב מחדרו של הרבי, הוריתי לאחד הממתינים בתור ושמו הופיע ראשון ברשימה, שייכנס הוא ליחידות. הדבר גם אצל ק. לכעס עלי והוא היכני! הרב חדקוב נכנס וסיפר זאת לכ"ק אד"ש.

בגיננו של מעשה זה הופנתה שאלת הרבי לריל"ג "מה קרה הלילה עם ק."

וכאן ממשיך הריל"ג לספר:

"עניתי לכ"ק אד"ש את כל אשר אירע. שאלני כ"ק אד"ש: מה אמרה זוגתו של ק., הוא (חדקוב) אמר לי שהיא בכתה. עניתי: לא ידעתי שהיא בכתה. שאלני הרבי: האם גם אתה כעסת על שהכה אותך? עניתי: לא. שמע זאת הרבי וחיוך קל עבר על שפתי.".

ממשיך הריל"ג לסופו של הסיפור: "אחר כך שמעתי שהרבי אמר לק. שעליו לבקש ממני מחילה בטרם נסיעתו! הוא אכן הגיע וביקש מחילה, ואז סיפר לי שהרבי אמר לו עלי כדברים האלו: הוא (לייבל גרונר) "ערליכער יונגעראמן" (אברך ישר; הגון), אבל הוא נולד

בעת עריכת הספר, איתרנו בארכיון 'טיים מגזין' את העתק העיתון בו התפרסם המאמר המדובר. מסתבר שהתמונה בה בחר הרבי, היא אכן תמונה מלכותית ואצילית ביותר.

ממשיך המזכיר ומתאר: "כשדיבר אודות התמונות, אמרתי שפעם הי' שקו"ט (שקלא וטריא; דין ודברים) והוחלט על התמונה שהתפרסמה בעיתון 'טאג' (הידוע בשם 'דער טאג מארגען זשורנאל'). ואמר כ"ק אד"ש: זה תלוי אצל מי היה השקו"ט..."

עד כאן מתוארת שיחתם של הרבי והמזכיר אודות התמונה שתצורף לכתבה. ומכאן נתאר את המשך השיחה, אודות המאמר עצמו, וכפי שמספר הריל"ג ביומנו:

"ע"ד המאמר גופא". כלומר, בנוגע למאמר שעתידי להתפרסם במגזין. "שאל: האם יש שם שיוכל להתפרש שלא לטוב? ואמר: וואס ווייס ער וועגען א רעבין". כלומר, מה הוא מבין ויודע אודות רבי. "ואמר: אך... ושחוק קל על שפתי הק..."

השיחה המרתקת של הרבי ומזכירו אודות פרסום הכתבה ב'טיים מגזין' אינה מסתיימת בזה, אלא מסתעפת הלאה לכיוונים מפתיעים. המשכה המרתק של השיחה כמו גם תיאור מפעים ודרמטי מתוך חדרו של הרבי בכל הקשור להתוועדות פורים תשי"ז - מופיעים במלואן בכרך הראשון של ספר "המזכיר".

"תבקש מחילה מהריל"ג"

ביומנו מיום שני, כ' מר-חשוון (כנראה תשי"ט), כותב הריל"ג: "יום הולדת כ"ק אדמו"ר הרשב"ב נ"ע. כשנכנסתי להודיע

מוחשי מאוד. הרבי שמע את הדיווח ואת השאלה שבסופו והשיב על אתר: שלא יפרקו את הסוכות אך שלא ימהרו להניח סכך.

המתח היה גדול. בעוד פחות מיממה יתקדש החג. סוכות העץ האופייניות של שכונת קראון הייטס בניו יורק, לפי שעה, לתלפיות. ובלבבות מקנן חשש: האם הסופה תעיף את הסוכה?

בלילה שבין שלישי לרביעי, י"ג בתשרי תשמ"ח, בסביבות השעה עשר בערב, הכתה הסופה בשכונת ברוקלין במלוא עוצמתה. הרוחות נשבו במהירות אדירה של 56 מייל (89 קמ"ש).

על-פי 'סולם בופור', רוחות בעוצמה כזו מוגדרות כסופה וצפויות לגרום נזק רב ל"מבנים קלים מעץ (ההגדרה המדויקת לסוכה) או מפח" ואף לשבירת עצים. אולם גם כאן התגלה לעין כול כוחו האלוקי של הרבי: מי שמיהר והניח סכך - נאלץ לחזות בסכך שלו מתעופף לכל עבר. אך לסוכות עצמן - מאום לא אירע. הסוכות הרבות שהוקמו בכל רחבי שכונת קראון הייטס נותרו ועמדו על תילן. "ודבר אחד מדברין אחור לא ישוב ריקם".

מסר אישי לארץ הקודש

מספר ר' שניאור הלפרין:

בכ"א במרחשוון תשמ"ט נערכו בארץ הקודש בחירות לכנסת. באורח חסר תקדים וחד פעמי, ליל הושענא רבא, שיגר הרבי אל אגודת חסידי חב"ד בארץ הקודש הוראה חסרת תקדים לפיה "באופן חד פעמי" נקראים בזאת כל רבני, עסקני וחסידי חב"ד

בארצות-הברית, ומי שנולד בארצות הברית, באם מכים אותו, זה מאוד פוגע בו. ולכן אתה צריך להסתדר איתו ולוודא שהוא סולח; משא"כ מי שנולד באירופה, גם אם מכים אותו, הוא לא לוקח את זה בצורה כה קשה".

"מסתמא באותה שעה הוא נזכר"

כבר בשנים הראשונות לנשיאות, מגלה הריל"ג ליומנו שביבי אש להבה של גילויי אלוקות שנראו בחדרו של הרבי.

בט' באדר שני תשי"ט כותב הרב גרונו ביومנו: "בין הפתקים שהכנסתי היה הפתק של ז.ש. ושאל אותי הרבי: מתי הודיע לך ז.ש. לכתוב עבורו את הפתק? ענית: לפני חצי שעה. ואמר לי כ"ק אד"ש עם חיוך גדול: מסתמא זה אירע באותו רגע שאני כתבתי שצריכים לברר אצלו מה שלומו. אם יש פתק מזה, מסתמא באותה שעה הוא נזכר שהוא צריך לכתוב את הפתק. וצחק מאוד".

כלומר, באותו רגע שהרבי ביקש לברר לשלומו יהודי מסויים - עלה ברצונו של אותו אדם לכתוב פתק לרבי!

סכותה לראשי ביום נשק

ומכאן למופת מבהיל של "שידוד מערכות הטבע" שאירע סמוך ונראה לחג הסוכות תשמ"ח. ב"ג בתשרי תשמ"ח שרר בניו יורק מזג אוויר סוער והחזאים צפו את בואה הקרב של סופה עוצמתית במיוחד. הריל"ג נכנס לחדרו של הרבי וביטא את תהייתם של רבים מתושבי השכונה האם עליהם להזדרז ולפרק את הסוכות שהקימו, שכן החשש שהכול יתפרק ויעוף לכל עבר ברוחות הסופה היה

שעות ספורות לפני הטיסה, כתום חלוקת השטרות לצדקה של יום ראשון, שאל אותי ר' לייבל האם אהיה מוכן למלא שליחות קודש ולהעביר מעטפה חתומה לידי הרב יוסף יצחק אהרונוב, העומד בראש צעירי אגודת חב"ד בארץ הקודש. נעניתי בשמחה כמונבן. ר' לייבל ביקש שאמתין במשרדו והוא עצמו נכנס אל הקודש פנימה. כעבור דקות אחדות יצא מחדרו הקדוש של הרבי ומעטפה בידו, בהזהירו אותי שאת המעטפה לא אצרוז עם חפציי ומיטלטלי בתוך המזוודה אלא אעלה אותה עמי לטיסה ובמהלכה אשגיח עליה בעינא פקיאח.

ר' לייבל ביקשני לשמור בסוד את דבר השליחות וגם הוסיף והטעים באוזניי שאקח מונית הן בדרכי לטיסה משדה התעופה קנדי והן עם נחיתתי בנתב"ג בדרכי לכפר חב"ד. "שמור את הקבלות של המוניות וכשתשוב הנה, תקבל תשלום", אמר, לא לפני שביקשני שתכף עם מסירת המעטפה לידי הרב אהרונוב, אחייג אליו מהמקום לבשרו שהשליחות הושלמה.

תכף עם נחיתתי בארץ הקודש, דהרתי עם מונית בואכה בית צא"ח אשר בבית שז"ר בכפר חב"ד. כשהגעתי למקום, מיהרתי למשרדו של הרב אהרונוב ומצאתיו בעיצומו של דיון סוער עם ראשי עסקני חב"ד. אמרתי בקול: "כנראה שהתבלבלתי ונכנסתי לחדר לא נכון". הרב אהרונוב קלט מיד את הרמז שבדבריי ומיהר לקום ממקומו ולצאת בעקבותיי. מחוץ לחדר, כשאישי אינו במקום מלבד שנינו, מסרתי בידו את המעטפה ומיהרתי אל אחד הטלפונים במשרדי צא"ח על מנת לבשר לריל"ג שהשליחות בוצעה.

"זאלן זיך אריין לייגן אין דעם אז וואס מער מענטשן יצביעו בעד ג'" (יערבו אישית לכך שכמה שיותר אנשים יצביעו לרשימת אגודת ישראל שסימנה ג').

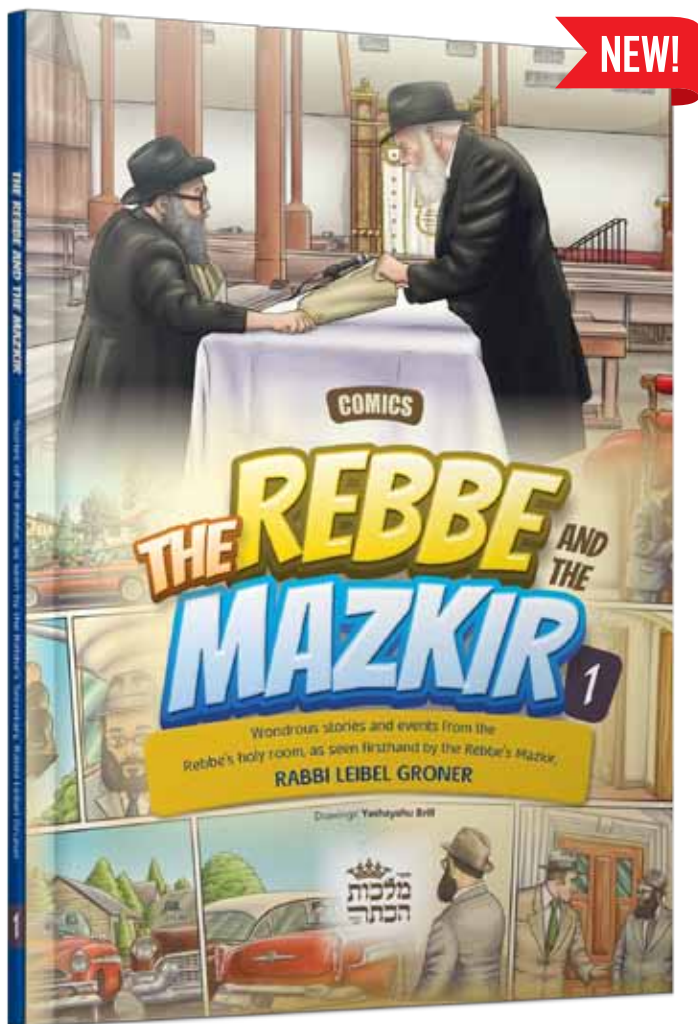
גילויים נוספים הקשורים בהוראת-קודש זו ובכרוך בה, וכן בנוגע למערכת הבחירות של תשד"מ - יופיעו בכרכים הבאים של ספר המזכיר, בפרק 'בזעקו בעוד ליל', המוקדש כולו לדאגה היוצאת מכל גדר אנוש אשר בקעה תדיר מליבו הטהור של הרבי לגורלה של ארץ ישראל וכל המסתעף ממנה - מזווית ראותו ומעדותו האישית של הרב גרונר. בשורות הבאות נספר רק על שליחות מיוחדת שאירעה בעיצומו של אותם ימים ואין לדעת אם יש לה קשר ישיר לפרשה זו או שרק העיתוי של קיומה הוא החוט המקשר.

מספר ר' שניאור: ביום חמישי, ט"ז במרחשוון, שאל אותי ר' לייבל האם אני מתעתד לטוס לארץ הקודש על מנת לנצל את זכות ההצבעה שלי כאזרח ישראלי. השבתי שאני מתחבט בדבר. ר' לייבל השיב לי בנחרצות כי היותו והרבי הורה שכל אחד ואחת יעשו הכול למען הצלחת רשימת אגודת ישראל בבחירות אלה, מן ההכרח שכל חסיד ליובאוויטש שיש לו זכות הצבעה, גם אם אינו בארץ הקודש, יעלה על מטוס ויגיע לארץ כדי לממש את זכותו זאת ואגב כך יעשה כל שביכולתו כדי לרתק עוד יהודים מקרב מכריו, קרוביו וידידיו על מנת שגם הם יצביעו.

כשומעי את הדבר יוצא מפיו בכזו נחרצות שאינה משתמעת לשתי פנים, מיהרתי להזמין כרטיס טיסה ליום ראשון בערב, י"ט במרחשוון.

ואשר בתומו, כנגד כל הסיכויים ובניגוד לכל התחזיות - רשימת אגודת ישראל שסימנה ג' גרפה חמישה מנדטים.

עד היום איש לא גילה להלפרין מה היה במעטפה והאם היה לה קשר ישיר או עקיף לקמפיין הגדול שנוהל באותם ימים, בהוראת הרבי ובניצוחו האישי של הרב אהרונב,

לעילוי נשמת
הגה"ח הרב יהודה ליב גרונר ע"ה
מזכירו האישי של הרבי
♦
ולזכות אשתו
מרת יהודית תחי'